

Juhannussiikoja

■ Siianuistelu on soutu-uistelun leppoisin muoto pyyntikelejä myöten. Lämmin, aurinkoinen ja vähätuulinen keskikesän päivä tarjoaa siihen hyvät puitteet, kun lähes kaikkien muiden kalalajien pyynnissä syönti tahtoo olla komeilla keleillä nollassa.

Välinepuolella pärjää siianuistelussa tarvittaessa vähällä. Kulkuneuvoksi kelpaa soutuvene nimellä kulkeva kippo ja pyyntivälineiksi riittää kaksi löysähköä UL-luokan vapaa telineineen, kaksi ohuehkolla siimalla puolattua haspeli- tai hyräräkelää ja haavi.

Vapasuosikkini olivat aiemmin hyvin löysiä, mutta viime vuosina olen siirtynyt hitusen selkärankaisempiin pikkukepeihin. Hätätapauksessa mikä tahansa parimetrinen, notkea vapa kelpaa.

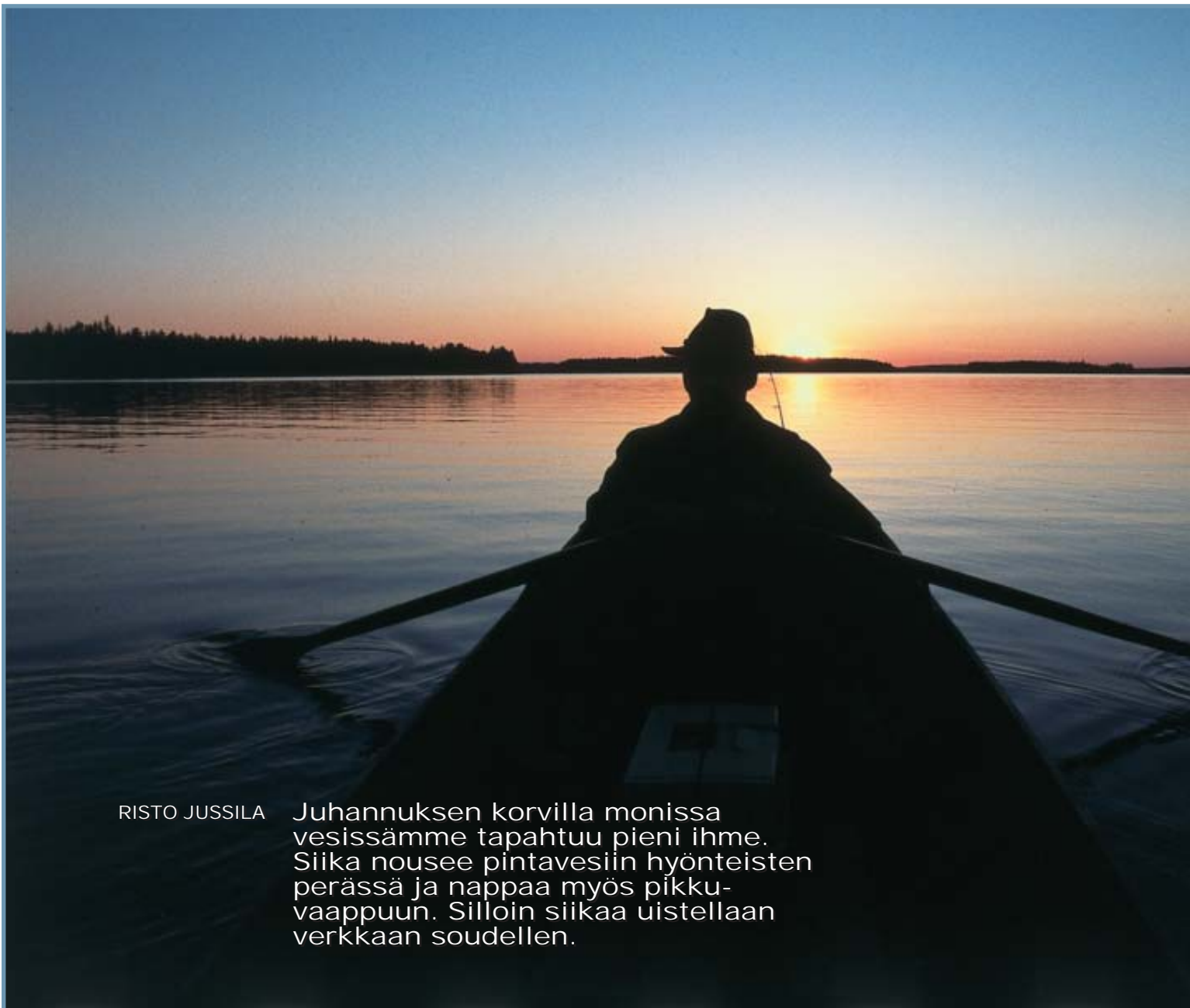
Jäykällä vavalla siikojen ylösotto on tunnotonta ja karkuutukset lisääntyvät. Yhtenä syynä irtoamisiin on siian jääminen koukkuun usein vain suupielistä. Viehekoukku on harvoin syvemmillä pienehkössä suussa.

Siian yläleuka on vahvaa tekoa ja siinä koukku pitää, mutta lyhyt alaleuka ja suupielet ovat paljon

hauraampaa kudosta. Niistä koukku on altis lipeämään, jos vapa ei myötää. Pelkkä löysälle säädetty jarru ei paljon auta.

Jotkut mikrokoon siikavaaput pelaavat 0,35–0,40 mm siimassa, mutta tarvista tällaiseen akkukaapeliin ei tietysti ole. 0,20–0,23-millinen on sopiva ja se kestää hieman naarmuuntuneenakin. Isompaan hyrrään ei kannata vaihtaa koko siimaa, 10–20 metriä ohuempaa kärjeksi riittää.

Siika ei hypi kiinni jäätyään harjuksen ja punalihaisten tapaan, eikä siiansoudussa tarvit-

RISTO JUSSILA

Juhannuksen korvilla monissa vesissämme tapahtuu pieni ihme. Siika nousee pintavesiin hyönteisten perässä ja nappaa myös pikkuvaappuun. Silloin siikaa uistellaan verkkaan soudellen.

mikrovaapuilla

se varautua virran voimaan, ki- viin, vesikasvelhin ja muihin si- man kunnon testaajiin. Mutta haukivaaran alueella jo 0,23 mm siima vähentää viehetappioita ohuimpiin verrattuna ja isom- man jalokalan iskiessä olo on muutenkin rauhallisempi, vaikka siima olisi edellisestä.

Siian narraaminen on mielek- käintä soutu-uisteluna, koska saaliskalat painavat yleensä 100–500 g. Moottorilla tyhjä- käynnillä prutkutellenkin siikojä tulle, mutta pysähtelevä etene- minen, verkkainen ylösotto ja saaliskalojen pienekö koko on

Kun siikaa on ylettömän runsaasti ja hyvällä otilla, se nappaa yllättävän suureenkin vaappuun.

useimpien mielestä ristiriidassa muiden kuin omista hartiosta löytyvien hevosvoimien käytön kanssa.

Myös pyynti heittovälinein onnistuu vaihtelevasti. Avuksi tarvitaan painoa lennättämään kevyt viehe veteen. Ongelmana on isoilla vesillä kalojen paikallistaminen. Soutu-uistellen parven löytää paljon tehokkaammin ja leppoisammin. Heittopainon ja vieheen läsähtely veden kalvoon voi säilyttää siikojä pahastikin ja heikentää tulosta. Omissa kokeiluissani järvillä uistelu on aina antanut selvästi paremmin saalista.

Virtavesissä tilanne muuttuu. Koskien yläpuolisilla sileillä virroilla, suvannoissa, poteroissa ja virtaveden laskuissa järviin heittovälineet ovat helpompia käyttää kuin virrassa raskaaksi käyvä vene. Kovassa virrassa "sinttien" soutu-uistelu ei ole edes mielekäästä.

Heittokalastus vaatii kuitenkin oman tekniikkansa, josta toisaalla tarkemmin.

Juhannus sesonkia

Soutu-uistelun sesonki alkaa maan eteläosista aina Kuusamon korkeudelle asti viikkoa ennen juhannusta tai juhannuksen seutuvilla. Mieleen tulee myös noin seitsemän vuoden takaa kesä, jolloin syönti alkoi Keski-Suomessakin vasta reilusti heinäkuussa. Eivät ne siiat olleet loppuneet, vaikka hätäisimmät jo niin luulivat.

Mitä etelämpänä ollaan, sitä nopeammin kausi luiskahtaa ohi. Parasta vaihetta kestää maan keskiosien korkeudelle saakka yleensä pari kolme viikkoa, joskus suurilla järvillä pitempäänkin. Helteet juhannuksen jälkeen karkottavat siiat nopeammin syvempään.

Aivan pohjoisessa otti alkaa vasta heinäkuussa. Kausi on erilainen jo Rovaniemen korkeudelta asti. Pohjoisessa pienikokoinen siika pysyttelee monin paikoin pintavesissä enemmän tai vähemmän koko kesän, vaikka läheskään kaikkialla Lapissa siika ei ole pyydettävissä vaapuilla.

Siikatyyppien vaihtelu ja kun- kin vesistön olosuhteet tarjolla olevaa ravintoa myöten luovat raamit siikojen käyttäytymiselle. Nappaushalut pikkuvaappuihin selviävät vain kokeilemalla.

Etelä- ja Keski-Suomen korkeuksilla sesongin paras vaihe koittaa yleensä pian syönnin alettua. Mitä vähäisempi pikkujärvi, sitä nopeammin hyvän syönnin jakso on ohi. Parhaisiin säpinöihin osuu, kun käy järvellä tai lammella kolmen neljän päivän välein, ja ajoittaa reissut tyyniin ja lämpimiin päiviin. Kylminä ja tuulisina päivinä siika syö huonosti, joten ne voi jättää väliin.

Pohjois-Suomessa sesonki kestää yleensä pitempään, eikä siinä välttämättä ole yhtä selvää ja lyhytaikaista syöntihuippua.

Hyönteislajisto on Lapissa erilaista ja se näkyy siikojen käyttäytymisessä. Kylmien ja lämpöisten päivien syöntierot voivat olla suuria.

Siika nappaa vaappuun parhaiten päivällä. Pieni tuulenvire on eduksi, mutta kova ja kylmä pohjoistuuli haitaksi. Syönti voi alkaa jo aamuyöstä, joskin yleensä vasta aamupäivällä. Päiväsaika iltahämärään tai järven tyyntymiseen on antoisinta vaappuaikaa.

Veden pinnan tyyntyminen peiliksi päivällä yleensä vähentää siikojen iskuja vaappuun. Siika kyllä syö ja tuikkii ehkä kii- vaastikin, mutta napsii tyyntä pinnasta mieluemmin hyönteisiä kuin haukkaa vaappua. Jos siikaa on massoittain, jonkinlainen otti vaappuun voi säilyä.

Peilitynnellä perho on yleensä vaappua parempi viehe. Joskus olen keskellä päivää peilityn- nen ja nopeasti alkaneen tuikinnan yllättäessä seisottanut kelluvia pikkuvaappuja pinnassa paikoillaan ja havainnut, että siiat iskevät myös niihin. Jos näin käy, vaappu on syytä vaihtaa perhoon. Sään kääntyessä päiväsaikaan uudestaan tuuliseksi vaapun kalastavuus palautuu.

Iltamyöhällä päivän hämartyessä otti vaappuun yleensä lakkaa yöksi, vaikka sää olisi muuten sopivasti tuulinen. Kylmä yö, sumu ja yöllinen vesisa- de pahentavat vielä tilannetta.

Kun aurinko laskee, pikkuvaappujen tilalle siimojen päihin vaihdetaan pienet perhot.

Pintautuminen vesistökohtaista

Jos tietoa paikoista ei ole, vinkkejä siian pintautumisesta saa lämpöisinä ja tyyninä iltoina kyt-tämällä oletetulla pyyntivedel-lä, nouseeko siika veden tyyn-tyessä tuikkimaan. Helpointa se on pikkujärvillä ja lammilla, jon-ka pinnan silmä haravoi yksiltä jalansijoilta. Suurilla selkävessillä tämä niksi ei oikein toimi.

Runsaisten istutusten ja pai-koin onnistuvan luontaisen li-sääntymisen ansiosta Suomes-sa on periaatteessa loputtomas-ti mahdollisia siikavesiä. Run-saimmin siikaa ui Itä-Suomen, Kuusamon ja Lapin vesissä.

Toisaalta monissa vesissä sii-at eivät näytä nousevan lain-kaan pintavesiin hyönteisten houkuttelemisena. Se voi johtua

Siikavaappuja Erään monet vuodet testannut Ari Hänninen ja yksi viime kesän saalissiiioista. Pitkävartinen ja suuripesäinen haavi on suuri apu heikkosuisen siian ylösotossa.

Kiinni on, mutta jälleen kerran vain heikosti suupielistä.

Oikea pyyntiaika rannikolla olisi keväällä heti jäiden lähdettyä, kun siiat ovat matalassa, mutta omat souteluni eivät ole antaneet saaliiksi ainuttakaan siikaa. Enkä ole kuullut muidenkaan saaneen.

Juhannuksen paikkeilla ranni-kon molemmat siikalajit ovat jo painuneet syvään soutajan ulot-tumattomiin. Syksyllä kutuai-kanakaan en ole onnistunut saamaan vaapulla karisiikoja, mutta jokusia vaellussiikoja niis-tä joista, joihin vaellussiiat nou-sevat kutemaan. Vaellussiika is-kee silloin huonosti vaappuun, mutta kun kalaa on massoittain, joku voi haksahata.

Ottipaikkojen etsimistä

Mitä suurempi järvi, sen enem-män siikojen löytäminen teettää työtä ilman ennakkotietoa otti-paikoista.

Varmimmin pintavesissä pyö-rivät parvet löytää juhannuksen paikkeilla sileävirtaisista ja kova-pohjaisista jokisuista sekä kari-koilta. Samoin niemenkärjet, ma-talikat, hiekkapenkat, oikein ma-talissa vesissä syvempien pote-roiden rinteet, jossa näkyvä poh-ja vaihtuu äkisti syvän mustaksi

vedeksi, ovat tuttuja ottipaikkoja.

Yleensä parvet löytää 2–6 m syvyisistä kohdista läheltä pin-taa. Etsiskelyvaiheessa on jär-kevintä soudella rantojen lähet-tyvillä, karikoilla, matalikoilla ja saarten reunoilla. Jokisuut ko-keillaan erityisen tarkasti muis-taen sallitun soutualueen rajat, jos kyseessä on ns. korttikoski.

Pyyntikausi ajoittuu maan ete-läosista melko pohjoiseen saak-ka päivänkorentojen massa-kuoriutumiseen. Toukat nouse-vat pohjasta pintaan, tunkeutu-vat toukannahasta pintakalvos-sa ja muuttuvat himmeäsiipiseksi esiakuisiksi, joilla on suuret pys-tyt siivet ja takaruumiissa kolme pitkää peräsukasta.

Päivänkorennot eivät osaa välittömästi kuoriuduttuaan len-tää, vaan liikehtivät pintakalvos-sa. Yhtä aikaa kuoriutuu myös muita hyönteisiä ja monissa pai-koissa silmiinpistävän kookasta vesiperhosta.

Juuri tämä hetki saa siiat pinta-veeteen ja koskiin. Helppoa ravin-toa on tarjolla yllin kyllin. Kun päi-vänkorentojen kuoriutuminen on oikein kiivasta, niitä putkahtelee veneen ympärillä pintaan joka puolella ja siiat partioivat seassa ahmien ötököitä mahaansa.

Kuoriutumisen jäljiltä veden pintaan jää kellumaan tyhjiä toukannahkoja. Samaan aikaan rantojen tuntumaan ja korkealle puidenlatvojen yläpuolellekin kertyy suuria pystyjä päivänko-rentojen parvia, jotka survovat ilmassa ylös-alas.

Kun päivänkorentoja kuoriu-tuu, tiiraparvet lentävät aivan veden yllä ja napsivat niitä pin-takalvosta. Siikoja kerääntyä samoihin paikkoihin, joten tiiroja seuraamalla voi löytää myös sii-at. Tiirat eivät yleensä tavoittele rantojen suuria päivänkorento-parvia, joista niiden on ilmeises-ti vaikeampi osua yksittäisiin hyönteisiin.

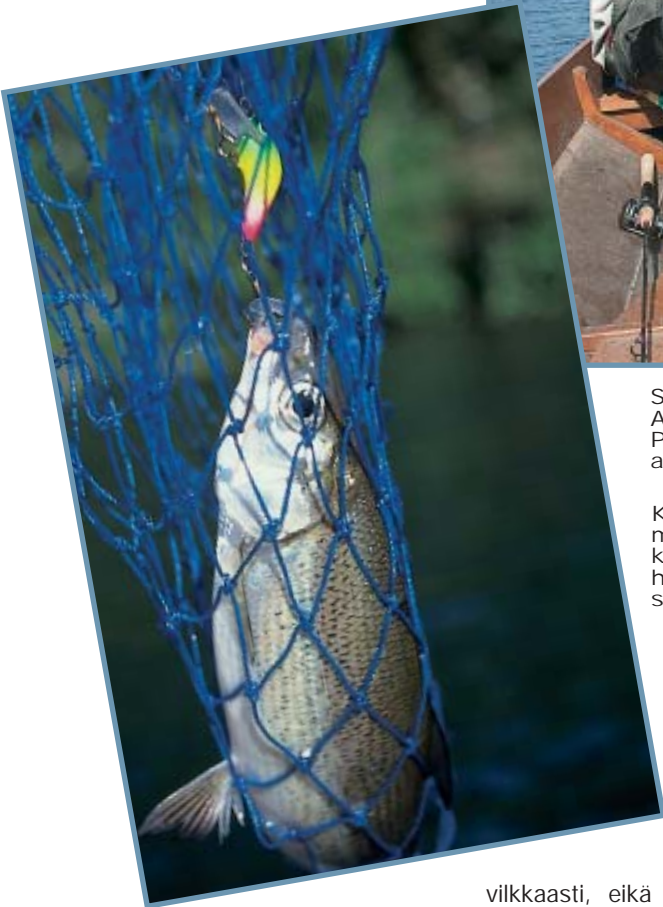
Ottipaikkoja etsiessä soutaja pitää koko ajan silmät ja korvat tarkkana. Siian tuikki, mulahdus, on aina varma merkki kalojen paikalla olost. Siikaparvi tuikkii pienessä tuulenvirrissäkin ja tui-kit huomaa, kun pitää varansa.

Siikojen lisäksi myös ahven ja särki tuikkivat juhannuksena. Niiden tuikki on päiväsaikaan yleensä pienempi kuin siialla. Särkiparvi tuikkii lisäksi tiheäm-min ja renkaita ilmestyy lähelle toisiaan, kun taas siikaparvi tuikkii vain harvakseltaan ja isommalla alalla.

Tuikkien eroista lisää pinta-perhokalastuksen yhteydessä.

Soututekniikka vaapuilla

Siikavaappu solmitaan siimaan lenkkisolmulla. Uni-solmu tiu-kaksi vedettynä on hyvä. Sen avolenkki ei pienten siikojen

hyönteisravinnon vähäisyydes-tä, runsaasta ravintokilpailusta pintavedessä tai siikatyyppien erilaisista elintavoista. Oikein runsas särkikanta ei lupaille hy-vää siianpyyntijälle.

Hyvät siianuisteluviedet ovat yleensä karuja, kirkasvetisiä ja hyvähappisia. Hieman hapan vesi voi estää särjen lisääntymi-sen, mikä on siialle eduksi. Mut-ta poikkeuksiakin on, joten to-us selviää vain kokeilemalla.

Suurilla järvillä kovin vähäisen kokeilu ei vielä kirkasta kuvaa ottihaluista. Siikaparvet liikkuvat

vilkkaasti, eikä parvia esiinny vedessä tasaisesti. Mieliipaikko-jen löytäminen vaatii paneutu-mista. Mutta kun kohdat alkavat löytyä, pyynti helpottuu ja saalisvarmuus kasvaa.

Järvikohtaisuutensa takia sii-anuistelu on parhaimmillaan, kun pyytjä soudaa vuodesta toiseen samoilla vesillä ja uiste-lusta on pitempiäaikaista koke-musta. Ottipaikat voivat vuosit-tain hieman vaihdella, joten ko-keilua tarvitaan silti.

Meressä elävät karisiika ja va-ellussiika eivät näytä syövän sii-kavaappuja. Niiden ravinto koostuu paljolti pohjaeläimistä.

ylösotossa välttämättä kiristy kiinni asti. Jos niin käy, se pitää löysätä tai tehdä uusi liikkuvuuden säilyttämiseksi.

Hyvällä syönnillä tai kun kalaa on paljon, siimassa pelaa myös pieni pilkki- tai viehelukko. Viehelukkoa ei kuitenkaan pidä laittaa, jos vaappu muuttuu sen vuoksi kelluvasta oppoavaksi. Se heikentää kalastavuutta.

Siikavaappuja soudetaan hitaasti. Siika kyllä nappaa kovaankin soutuun, mutta yleensä verkkaisuus on valttia. Vieheiden houkuttelevuutta voi lisätä niin, että rauhallisen vedon jälkeen päästää aivot käsistään ja antaa vauhdin hiljentyä, jolloin kelluvat vaaput lähtevät hitaaseen nousuun. Se voi laukaista otin.

Täyskäännöstä tehtäessä veto löystyy ja silloinkin vaappu alkaa kohota hitaasti. Se tietää usein tärppiä. Vieheen voi välillä antaa kokeeksi pysähtyä kokonaan ja nousta pintakalvooon asti. Sitten nykäys airoilla ja kala ehkä nappaa.

Käännösten toisena etuna on, että viehe saadaan uimaan aluella, josta vene ei ole lipunut yli. Pelkkä jatkuva mutkittelu ei silti aina toimi. Tärkeämpää voi olla sukelluttaa vaappua välillä syvempään ja päästää se sitten taas kohoamaan. Nopea sorkkimainen pulpahtaminen vauhdilla pintaan ei ole toivottavaa.

Sekin riittää, jos vaappu jää pysähdyksen ajaksi uintisyvyYTEENsä paikoilleen kellumaan ja nytkähtää aironvedosta taas toukkamaisesti uimaan. Tällaisia yksilöitä löytyy kelluvista vaapuista ja sellaisen voi saada aikaan myös pilkki- tai viehelukolla. Painokoukulla varustetusta vaapusta tulee oppoava, mikä on häittä, koska siika nappaa oppoavaan vieheeseen huonosti.

Tuulisella kelillä siika nappaa usein paremmin myötä- kuin vasta-aaltoon. Lieneekö niin, että nousevien päivänkorenon toukkien ja kuoriutuvien esiaikuisten ajalehtiminen enemmän tai vähemmän myötäaalttoon saa siian haksahdamaan samaan suuntaan liikkuvan vieheeseen.

Uistelen itse syönnistä riippuen 10–20 m siimapituudella. Mitä parempi syönti, sen lyhyempi siima. Isoja siikoja pyytäessä voin käyttää 20–30 m pituutta. Pitkän siiman huonona puolena on, että vaapun tarttuminen varsinkin kovalla sivutuulella heikentyy, kun siima painuu tuulessa mutkalle. Pikkusiikojen pyynnissä pitkä siima hidastaa ylösottoa.

Pikkuruiset siikavaaput eivät siedä vähääkään roskaa koukuissaan, joten ne pitää tarkistaa usein.

Taktisesti on pidettävä mie-

Siianuistelun suosio on vuosi vuodelta kasvanut.

lessä, että siika on parvikala. Kun yksi on napannut, jatketaan saman paikan kalastusta. Laajoilla vesillä tämä on erityisen tärkeää.

Pelkästään ottipaikan päälle ei ole viisasta jäädä pyörimään. Parvi häiriintyy ennen pitkää aivan varmasti ja siirtyy ties minne. Yleensä on parempi soutaa vaaput venettä kolistelematta kalapaikan yli, heittää u-käänös ja palata.

Jos kalat ovat vaikkapa tietyn kivikon edessä, parven yli soutuamista on syytä varoa. Veneellä soudetaan ottialueen liepeille ja vain vaaput uitetaan parven silmään. Tarvittaessa siimapi-

tuuksia pidennetään.

Varovaisuudesta huolimatta parvi häiriintyy helposti. Viiden tai kymmenen minuutin kuluttua voi taas napata entisestä kohdasta, tai ehkä vasta tunnin kuluttua. Hyvät ottipaikat on syytä kopaista ehtymisen jälkeen vielä useampaan kertaan.

Uistelen siikaa kahdella vavalla. Kun syönti on heikkoa tai etsin parvea, voin käyttää kolmea vapaa. Oikein löysät vavat pidän lähes siiman suuntaisina tartuttamisen parantamiseksi. Jos vapoja on kolme, niiden pitäisi olla aavistuksen jäykempiä, koska ne ovat enemmän levälään ja myös joustavat enem-

Kääpiöitynyt tuppsiika on pieni, mutta monin paikoin helppo ja maukas saalis.

Siian uistelijan muistilista

■ Valitse mieluiten sellainen pyyntivesi, jossa jo uistellaan siikaa tai siikakannan tiedetään olevan runsas. Ajoita pyynti parhaaseen sesonkiin, joka alkaa useimmiten **juhannukse-na**. Kalasta **päivällä**. Pieni tuulenviri on eduksi.

Tarkkaile päivänkorentojen kuoriutumista. Etsi kuoriutumisaikoja, joissa näet usein tiiroja. Käytä saalisvarmoiksi tiedettyjä **siikavaappuja**. Muista lenkkisolmu, ohuehko siima ja pitkävartinen haavi.

Kiertele jokisuissa, rannoilla, karikoilla, hiekkapenkoilla, niemenkärjissä, matalikoilla. Souda **hitaasti**, pysähtele, tee käännöksiä. Nykäise airoista, kun siika nappaa. Tartu vasta sitten vapaan. Ota siiat ylös vairoen, vaikka se kestää. Muista kylmälaukku ja kylmäkallet.

män kalan napatessa.

Siian tarttuessa en tartu vapaan, vaan nykäisen airoista kerran pari.

Ylösotossa kaloja pääsee vähemmän irti, kun mallittaa. Pitkävartinen ja suuripesäinen haavi on eduksi. Rimpuilu aika lyhyessä siimassa tulisi jäädä mahdollisimman lyhyeksi.

Jos vieheeseen on napannut oikein suuri, ehkä yli kiloinen, sen saaminen ylös lyhytvartisella haavilla antaa kalalle paljon

mahdollisuuksia irtoamiseen. Hentosuista kalaa väsyttettäessä jarru on oltava löysällä, jolloin kala väsy hitaasti, eikä antaudu helpolla kauhaisuetaisyydelle.

Kokeiluni pikkuplaanereilla ovat antaneet sinänsä mukavasti siikaa ja pyyntiin saa useampia vapoja, mutta en silti käytä plaanereita. Kalastus on kankeampaa ja hommasta menee hohto, ovathan saaliskalat yleensä pienehköjä.

Niksejä virtasoutuun

Kosket houkuttelevat siikoja juhannuksen paikkeilla. Soutu-uistelijalle parhaita pyyntipaikkoja ovat jokimaiset, leveät virta-alueet ennen koskia ja koskien niskat.

Jos virta on kapean puoleinen ja pinnalla on hyönteistoimintaa, soutu-uistelijan on viisasta kyttäillä tuikkipaikkoja ennen vesille säntäämistä. Parvi säikky virrassa venettä, joten parven yli soutamista tulisi varoa. Rantojen tuntumassa venettä kuljettaen parvi ehkä väistää vain keskivirtaan.

Niskalla virran kampaaminen aloitetaan kaukaa varsinaisesta niskasta. Siimat lasketaan pitkiksi ja vene ohjataan toiseen reunaan, josta pyyhkäistään poikki virran. Jos ei nappaa, tehdään toinen pyyhkäisy metrin kaksi alemmalla. Kun ottikohta löytyy, vaappuja uitetaan siinä riittävän pitkillä siimoilla sik-sakia.

Soutu-uistelija ei yleensä malta kammata niskaa riittävän kaukaa ja tarkasti, vaan antaa veneen valua virta-alueelle. Kun siikaparvi näkee veneen, otti heikkenee tai lakkaa, ellei kaloja ole virrassa puorona.

Norjassa eräällä niskalla tuikkivat siiat eivät pahemmin suostuneet nappaamaan poikki tai vastavirtaan uitettuun vaappuun. Mutta kun uitin vieheitä myötävirtaan niin, että viehe teki käännöksen myötäiseen parven edessä, tärppejä tuli heti ja saalissiloista suurin painoi yli kilon. Ilmeisesti siiat söivät virran mukana tulevia hyönteisiä.

Koskien alla virran laskiessa järveen tai jokimaiseen leventymään soutu-uistelija ei pysty laskemaan vieheitä virransyryään kaukaa, kyseessä on vastavirta. Veneellä soudetaan virran reunoja ja tarvittaessa pyyhkäistään poikki virran. Jos parven yli tai läheltä pitää väkisin mennä, tauko ennen uutta pyyhkäisyä voi jatkaa syöntiä pitempään.

Jos virta niskalla tai loppusuvannoissa on kova, tai virta on kapea, vene on ehkäpä syytä kiskoa rannalle parkkiin. Käyttöön otetaan heittovälineet, jolla kalastus on helpompaa.

Syväuistelua

Vesien lämmitessä siiat painuvat syvempään, mutta sieltäkin niitä voi uistella. Homma on mielekkäintä heinäkuussa ja elokuun alkupuolella niissä suhteellisen pienissä päiväkohtaisen pyyntiluvan vesissä, joissa siikakanta on tavallista parempi.

Avuksi tarvitaan paino, jollaiseksi sopii mainiosti Senlorisoutupaino. Se kiinnitetään muovitetuista leuoistaan siimaan 10–15 m vaapun eteen. Kunnan vapatelineet, hyrräkelat, kärjestään 0,20–0,25 mm siima ja 40 g soutuvaappoja kestävät vavat ovat hyvä yhdistelmä painouisteluun.

Siima voi tyveltään olla vaikka 0,30–0,35-millistä ja painon hyvä asetuskohta on eri vahvuisten siimojen solmukohta. Kahden uistellessa kaksi vapaa on sopiva määrä, yksin pyytäessä yksikin riittää.

Homman voi aloittaa niin, että siimaan kiinnitetty paino laskeaan pohjaan ja nostetaan siitä esim. puolisen metriä. Kun sitten soudetaan, painon ja siiman vastus nostavat painoa vielä lisää irti pohjasta. Ja viehe kulkee syvällä.

Helppointa syväuistelu on kohdalaisen tasapohjaisilla alueilla. Pohjakartta tai luotaus uistelupainolla antavat osviittaa sopivasta pyyntikohdasta, samoin kaikuluotain. Soutulinjat katsotaan rannoilta maamerkeistä, että pohjatärpät jäisivät vähiin. Kosketuksen jälkeen vaappu on tarkistettava, koska limaklöntillä höystettynä se ei maistu siialle.

Jos vedessä esiintyy siian lisäksi kirjolohta, syväuistelu on toisinaan uskomattoman tehokas pyyntimuoto keskikesän helteillä. Suurilla selillä siikoihin osuminen on vaikeaa, mutta toisaalta pikkuvaappuilla saa kesähelteillä syvää muutakin saalista taimenista, järvilohista ja kuhista lähtien haukia ja ahvenia unohtamatta.

Jotkut ovat kokeilleet siikojen uistelua moottorivetona takiloilla syvästä ja saaneet pikkuvaappuilla siikoja. Tämäkin touhu on mielekkäintä, kun tarjolla on muitakin kaloja.

Osa sisämaan virtavesistä ei ole syksyllä rauhoituksen piirissä ja mahdollisuuksia siianuisteluun pikkuvaappuilla on myöhään alkutalveen. Valkoiset ja keltaiset värit ovat silloin suosiossa. Paras syönti ajoittuu usein iltohämärään ja pimenevään iltaan, jopa puolille öille asti.

Rauhoituksen päättyessä 16.11. jotkut koskista antavat hyvin vaappusiikoja. Siellä, missä jokikutuinen vaellussiika nousee merestä jokiin, otti on yleensä sen verran huonoa, että kalaa pitää olla massoittain, jotta joku haksataisi vieheeseen.

Neuvoa antavan paikka?